

OP WEG NAAR BETHLEHEM

Drie spelen voor adventszondagen en een kerstspel

Eerste adventszondag: de engelen/mensen op zoek naar een teken

(Jannie en Doortje komen het toneel oplopen in wandelkostuum, met veldfles en rugzak, en ieder twee nordic wandelstokken. Jannie loopt op een tomtom te kijken)

Doortje: (wijst) Mooi... kijk, Jannie, zie je die zonnestraal door de donkere wolken schijnen?
Jannie: Ja, mooi. (zwijgt even). Het doet mij denken aan al die mensen.....
Doortje: (verward) Mensen? Welke mensen?
Jannie: Weet je wel, al die mensen bovenop die wolkenkrabber, die allemaal omhoog keken. (ze kijkt omhoog)
Doortje: Jannie, waar heb je het over?
Jannie: Ze keken omhoog, ze wilden een "sign"— een teken van het alien space ship.
Doortje: Oooooohhh, heb je het nog steeds over die film?
Jannie: 'Tuurlijk. Denk jij daar nooit aan?
Doortje: Waaraan?
Jannie: Aliens? Leven op andere planeten? De wereld van het onzichtbare? Zou jij ook niet eens een TEKEN willen zien?
Doortje: Jannie, het enige teken dat ik wil zien is een bord waarop precies staat waar we zijn.
Jannie: Als die tomtom het maar deed.
Doortje: We hadden we er al moeten zijn. Het heet hier toch Efrata?
Jannie: Ik heb geen bordje zien staan.
Doortje: Hou maar op. Die tomtom is helemaal ontregeld. Jannie, ik zie daar een man aankomen. Eindelijk. Laten we het even vragen.
Jannie: Dat is een TEKEN.
Doortje: Hou maar op over tekens
Jannie: Meneer! Kunt u ons de weg naar Bethlehem vertellen?
(Rafaël komt aanlopen, een in het wit geklede man met twee piepkleine vleugeltjes)
Rafaël: Dat is ook toevallig. Ik ben er net naar op weg.
Jannie: Dan kunnen we misschien samen optrekken.
Rafaël: Hebt u een speciale reden om naar Bethlehem te gaan?
Jannie: Nee hoor, we gaan zomaar. Als toerist. Wat zou er anders voor reden moeten zijn?
Rafaël: Bethlehem is een belangrijke plaats, mevrouw. Er is al duizenden jaren geleden over geschreven. 'Jij, Bethlehem Efrata, je bent klein onder de geslachten van Juda. Maar uit jou zal een koning over Israël voortkomen, wiens oorsprong heel oud is, van de dagen der eeuwigheid.'
(Stilte. De twee dames staan perplex.)
Doortje: Jannie, waar heeft die man 't over?
Jannie: Gut meneer, wat zegt u dat mooi! Maar ik begrijp er geen snars van. Waar gaat dit over?
Rafaël: Ik kan u helaas niet alles vertellen. 't Is nog te vroeg.
Jannie: (kijkt op haar horloge) Zó laat is het toch niet? Hoe laat hebt u het?
Doortje: 't Is toch nog pas ochtend.
Rafaël: Ik bedoel: 't is nog te vroeg in de tijd.
Jannie: U maakt me zó nieuwsgierig. U hebt vast een geheim. Wil u wat drinken uit mijn veldfles?
Rafaël: Het spijt me, dames, maar ik heb weinig tijd, nu moet ik er toch echt vandoor.
Doortje: (geslepen) Die man probeert ons op te lichten. Ik heb dat feilloos door. Ik lees vaak detectives.

Jannie: Hij heeft iets te verbergen. Hij heeft iets op zijn rug.
Doortje: 't Lijken wel vleugels!
Rafaël: Dames, raak me niet aan!
Doortje: Als u ons vertelt wat er aan de hand is.
Rafaël: Pas op of ik roep een vriend van me die behoorlijk sterk is.
Jannie: Meneer, wij zijn twee hulpeloze vrouwen. Dit is Doortje en ik ben Jannie. We zijn studentes die een voetreis maken. Maar we zijn de weg naar Bethlehem kwijt. We vragen u netjes hulp. U begint wartaal uit te slaan en draait er omheen.

Rafaël: (roept) Gabriël! Help me!
Gabriël: (net zo gekleed als Rafaël, komt aanrennen) Wat kan ik doen?
Rafaël: Deze vrouwen bedreigen mij!
Doortje: U moest u schamen!
Jannie: Wij zijn uiterst vredelievend!
Gabriël: (achterdochtig) Rafaël, heb jij je mond voorbijgepraat?
Rafaël: (beschaamd) Per ongeluk.
Gabriël: (boos) Je moest het tegen de herders gaan zeggen, niet tegen een paar toeristen.
Rafaël: Ik heb me vergist. Maar mogen zij het niet weten?
Jannie: Wat gaat er in Bethlehem gebeuren? Wat mogen herders wél weten en wij niet?
Gabriël: Mevrouw, gaat u nou gewoon naar Bethlehem. Over enkele dagen zullen wij u daar het hele geheim komen vertellen.

Doortje: Ik weet niet of we hier genoeg mee moeten nemen.
Jannie: Deze man heeft ook twee van die dingen op zijn rug. Wat zijn jullie voor lui? Is dit Star-trek?

Doortje: Joh, Jannie, dit zijn engelen!
Jannie: Engelen?
Doortje: Natuurlijk! Maar ze proberen iets te verbergen!
Gabriël: Dames, doe ons dit niet aan! We hebben orders gekregen en die willen we niet overtreden!

Jannie: Vertel ons eerst eens waar Bethlehem ligt. En dán wat daar gaat gebeuren.
Gabriël: Dames, nogmaals. We vertellen u waar Bethlehem ligt, en dan gaat u daar fijn naar toe, en later komen wij u daar méér vertellen.

Rafaël: (terzijde) Zeg, Gabriël. Is het nou zo érg om het geheim te vertellen. Ik bedoel: het is toch goed nieuws?

Gabriël: (ijzig) Rafaël! Stommeling! Weet je wat er gebeurt met engelen die ongehoorzaam zijn? (zeurderig) Hebben we dat niet eens eerder meegemaakt?

Doortje: (triumfantelijk) Ik weet het al. De val van de engelen!
Rafaël: (tegen Gabriël) Gut, ik bedoel toch helemaal geen kwaad!
Gabriël: Kom mee. Het spijt me dames, maar we moeten er weer vandoor. Bethlehem is die kant op. Er staan bordjes.
(Gabriël sleurt Rafaël mee en ze gaan samen af.)

Jannie: Heb je dat ooit meegemaakt? Ik ben met stomheid geslagen! Twee engelen. Eén die z'n mond voorbijpraat. Er staat wat te gebeuren! En we weten niet wat. Maar het gebeurt kennelijk in Bethlehem.

Doortje: Nou, daar moeten we juist naar toe! Hoorde ik die twee niet praten over herders? Die zullen het vast weten.

Jannie: (twijfelt) ik weet het niet, Door
Doortje: JIJ wilde zo graag een teken zien
Jannie: Goed! Laten we ze zoeken. We komen er wel achter! Kom mee Doortje, op naar Bethlehem!

(Ze gaan samen af.)

Tweede Adventszondag; de herders/mensen die bang zijn

*(Twee 'herders' komen op, Jonas en Gerard. Ze hebben ieder een dikke Bijbel bij zich. De een loopt erin te bladeren, de ander heeft hem onder zijn arm. Ze lopen een beetje verdwaasd rond. Ze wanke-
len).*

Jonas: Ehhhhhhh.....Waarom zouden die twee mannen het ons verteld hebben, Gerard?
Gerard: (zucht) Ik denk, Jonas, omdat we herders zijn.
Jonas: Oeh! Ik schrok me dood van die hele groep witte mannen. En zingen dat ze konden!
Het leek de hemel wel. Een enorm koor!
Gerard: Ik loop nog te trillen.
Jonas: En wat ze vertelden. Bethlehem! Efrata! Een stal! Een kind! Dat geloof je toch niet?
Gerard: Maar zeg nou zelf: we geloofden ook niet echt in engelen. Het staat wél allemaal hierin.
Jonas: Zou het dan tóch allemaal waar zijn?
Gerard: Maar we mochten het nog niet verder vertellen.
Jonas: Waarom zouden ze het dan aan óns hebben verteld?
Gerard: Ze denken misschien, omdat wij een kudde leiden, dat we een geheim kunnen bewa-
ren.
Jonas: Ja, dat moet je wel als herder.
Gerard: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".
Jonas: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".
Gerard: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".
Jonas: Maar we zijn dom. Ongeletterd. We hebben geen bijbelschool. Het enige wat we de he-
le dag horen is bèèèèè.
Gerard: We zijn altijd alleen maar met onze schapen bezig.
Jonas: Bij dag en bij nachte.
Gerard: We liggen bij nacht in het veld.
Jonas: We houden getrouwen de wacht.
Gerard: We hebben de schaapjes geteld.
Jonas: En dan ontmoeten we ineens twee engelen. En die vertellen een verhaal. En ze zeg-
gen erbij dat we er al lang in hadden moeten geloven.
Gerard: Het staat toch in de Bijbel, zeiden ze. Nou, dat is natuurlijk zo.
(Jonas houdt Gerard even tegen.)
Jonas: Kijk eens, daar komen wéér twee engelen.
(Jannie en Doortje komen aanlopen. Ze zien de herders nog niet)
Jannie: Kunnen we niet even hier gaan uitrusten?
Doortje: Wil je alweer rusten/zitten? Zo komen we nóóit in Bethlehem.
Jannie: Het is hier ook mooi...
Doortje: (achterdochtig) Jannie, volgens mij wil je niet. Volgens mij ben je een beetje bang ge-
worden van die engelen. Sinds we die zagen, doe je gewoon raar.
Jannie: Ik ben nergens bang voor.
Doortje: En dat nachtlampje dan? Dat moet van jou persé aan de hele nacht. En je loopt zo
langzaam.
Jannie: Ik geef toe dat ik geen behoefte heb om snel in Bethlehem aan te komen. Trouwens,
het waren helemaal geen engelen, hoor. (masseert haar voet)
Doortje: (staat op) Hè, Jannie, eindelijk een paar mensen. (loopt naar ze toe; Jannie blijft een
beetje achter) Heren, we hebben jullie hard nodig.
Jonas: Hoort u tot een van onze gemeentes?
Gerard: Ik ken u niet. U behoort niet tot mijn schapen. En u ook niet, voor zover ik weet.
Jannie: Wat bent u dan? (probeert op hun ruggen te kijken, op zoek naar vleugels)
Jonas: Wij zijn pástors.

Gerard: Herders, weet u wel? Zielzorgers. Voorgangers.
 Jannie: O, u bent van de kerk. (opgelucht) Nee daar ga ik nooit naar toe. We zijn op zoek naar Bethlehem.
 Jonas: Gerard, die mevrouw is zoekende.
 Gerard: Ja, Jonas, naar Bethlehem nog wel.
 Doortje: Komt u uit deze buurt?
 Jannie: We zoeken gewoon de weg naar Bethlehem.
 Gerard: We kunnen u de weg wel wijzen, maar dan moeten we bij Genesis beginnen.
 Doortje: Waar ligt Genesis?
 Jannie: Doortje, Genesis..... Is dat niet een vorm van dieet?
 Doortje: Jannie, we hebben echt geen tijd om ons daarmee bezig te houden. Het is nu niet het moment om aan eten te denken.
 Jonas: Gerard, die mensen weten nog van niets.
 Gerard: Volgens mij hebben ze openbaring nodig.
 Jannie: Nou heren, komt er nog wat van? Als herders wordt u toch wel verondersteld de weg te weten.
 Gerard: Mevrouw, Bethlehem is die kant op (wijst naar de hemel).
 Jannie: Wat zegt u nou? Moeten we de lucht in? Mijn tomtom wijst daar niet heen. Hij is wel ontregeld, maar zó erg toch niet.
 Jonas: Gerard, ze bedoelt het aardse Bethlehem.
 Gerard: Zou het? Nou, mevrouw, het is die kant uit.
 Doortje: Is het nog ver?
 Gerard: Ja, 't is wel even lopen. Nog een flink eind. Vooral voor jullie, als je van niets weet.
 Jannie: Hebt u misschien ook die twee witte mannen ontmoet? Zijn die hier voorbijgekomen.
 Gerard: Eh.....twee witte mannen? Nnnnnnee hhhhoor.
 Jonas: Twee witte mannen? Hoe zagen ze eruit? Met van die vleugeltjes? Een grote en een kleine?
 Jannie: Precies, die bedoel ik.
 Jonas: Nee, die hebben we niet gezien. Nee, hè, Gerard?
 Gerard: Helemáááál niet.
 Jonas: Geen engel gezien, hoor.
 (Er valt een stilte)
 Jannie: Nu krijg ik weer de kriebels. Je maakt ons een beetje bang, meneer.
 Gerard: Maar ze zeiden dat we absoluut niet bang hoefden te zijn. (hij realiseert zich dat hij weer teveel vertelt) Oeps, weer in de soep...
 Doortje: (streng) Heren, kent u de Tien Geboden?
 Jonas: Natuurlijk. Daar leven wij van.
 Gerard: Dat hoort bij ons beroep.
 Doortje: Gij zult geen vals getuigenis afleggen.
 Jonas: O, hemeltje.
 Gerard: Jonas, wat moeten we zeggen?
 Jonas: Misschien de waarheid.
 Gerard: Maar dan kan niet.
 Jannie: Waarom niet?
 Gerard: Ons is geheimhouding opgelegd.
 Jonas: (tegen de dames) U zou toch niet willen dat we een geheim zouden schenden? We hebben een beroepsgeheim.
 Gerard: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".
 Jonas: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".
 Gerard: "Alles wat besproken wordt is vertrouwelijk".

Jonas: Dames, Bethlehem is die kant op. U komt er vanzelf wel achter. Gerard, kom mee. (Hij trekt Gerard mee, en ze verdwijnen.)

Jannie: Daar staan we weer.

Doortje: Nou zijn we nog even ver.

Jannie: Behalve: ze hebben ook de witte mannen gezien.

Doortje: De engelen.

Jannie: Ja, ik begin er aan het idee te wennen

Doortje: Dat is een goed teken!

Jannie: Kom, Doortje, naar Bethlehem!

(Ze gaan samen af)

Derde adventszondag: de drie wijzen/ verwachtingen/ bang zijn voor teleurstelling

(Jannie en Doortje zittend aan de zijkant van het podium. Ze hebben de rugzakken afgedaan.)

- Jannie: Een stukje chocola, Doortje? (Doortje schud haar hoofd; is afwezig) Nee? Volgens mij zit jij in een dip.
- Doortje: Wat bedoel je?
- Jannie: Nou, JIJ ben nu diegene die ons een beetje vertraagt onderweg. Je zit bijvoorbeeld steeds aan die tomtom te prutsen.
- Doortje: Ik weet het niet. Alles bij elkaar is het een rare reis die we maken. Engelen die we ontmoeten. Dan weer herders. Geheimzinnige gebeurtenissen in Bethlehem, en al JOUW gepraat over bang zijn, en tekenen willen zien. Nou, ik ben wel een beetje "voorzichtig" geworden. Straks blijkt het allemaal een hoop onzin te zijn. Misschien hebben we wel te hoge verwachtingen.
- Jannie: Verwachtingen? Bedoel je een comfortabel bed en lekker eten? Het staat hier toch allemaal in, in mijn gidsje van Bethlehem.
- Doortje: Jan....nie...dat bedoel ik niet..... ik wil niet teleurgesteld worden.
- Jannie: Ik laat je mijn gidsje wel even zien
- Doortje: Oké.

(Terwijl ze bezig zijn in het gidsje te kijken, komen er drie mannen aangelopen op het grote podium. Ze zijn even groot, alledrie gekleed in een keurig donker pak met een wit overhemd en identieke das. Ze dragen eenzelfde donkere bril en een hoed. Ze hebben een identieke aktetas aan de rechterhand. Ze komen onwaarschijnlijk langzaam aangelopen en blijven stilstaan midden op het podium. Als ze spreken kijken ze elkaar niet aan. Melchior staat in het midden.)

- Melchior: Het is moeilijk je weg te vinden in de academische wereld. Je hebt veel wijsheid nodig.
- Caspar: Waar haal jij je wijsheid vandaan?
- Melchior: Uit de sterren. Per satelliet kom je heel wat te weten
- Balthasar: (Hij is zwart) Ik ben ook altijd online naar de beurs.
- Melchior: Wijsheid komt van boven. Het gaat erom de juiste sites te vinden. Ik raadpleeg ook wetenschappelijke collega's.
- Balthasar: Ik vind: je moet over de juiste koersinformatie beschikken.
- Melchior: Voor mij is er nog maar één koers. Bethlehem. Daar ga ik nu op af.
- Caspar: Ik heb het ook gezien. Google heeft een paar miljoen hits op Bethlehem. Binnenkort staat de hele ICT-wereld op zijn kop.
- Balthasar: Maar Bethlehem heeft geen beursnotering. Zou het betrouwbaar zijn?
- Melchior: Ach, wat doet dat ertoe! Het gaat toch niet om de opbrengst. We zoeken naar de waarheid. Daar gaat het om!
- Balthasar: Toch moeten we de risico's wel onder ogen zien. Het is gevaarlijk alles op één kaart te zetten. Ik weet dat Bethlehem verleidelijk is.
- Melchior: Maar we hebben iets ongelooflijks gezien. Een onderzoek waard!
- Balthasar: Als dat slaagt, zijn we binnen. De sky is the limit!
- Melchior: Balthasar, het gaat niet om het geld!
- Caspar: Wat voor project is het precies?
- Balthasar: Iets dat de hele wereld kan veroveren. Een nieuw Koninkrijk. Het zit in de hoek van de dienstverlening.
- Melchior: Maar het schijnt toch nog maar heel klein te zijn! Het begint ergens in een stal.
- Balthasar: Henry Ford begon ook in een stal. En Edison begon ook heel klein.
- Caspar: Hebben we het wel goed gezien?
- Melchior: Heel duidelijk. En wij zijn nog vrijwel de enigen die het weten. Een paar herders mis-

schien. Maar die zijn ongevaarlijk. Die Mr. Herodes was wel een gevaarlijk mannetje.

Balthasar: Ik heb heel wat risico's genomen. Maar om alles in te zetten!

Melchior: Je hóéft niet mee te doen. 't Is vrijwillig.

Caspar: We staan bekend als 'de goeroes'. Iedereen kijkt naar ons.

Balthasar: Straks gaat iedereen doen wat wij doen.

Melchior: Des te beter. Het is een project waaraan iedereen kan meedoen. Tenminste: mensen van goede wil. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.

Balthasar: Wie staat er eigenlijk aan het hoofd?

Melchior: Een kind.

Balthasar: Een kind?!

Melchior: Ja, gewoon een kind.

Balthasar: Waar is dat kind?

Melchior: Het moet nog geboren worden.

Caspar: Wat zeg je me nou! Wanneer gaat dat gebeuren?

Melchior: Eén dezer dagen. Daar zijn we naar op weg. In Bethlehem. Er is nog vrijwel niemand die het weet. Dat wij het weten is heel bijzonder.

(Jannie en Doortje zijn inmiddels klaar met het gidsje, ze staan op, zich oriënterend met de tomtom)

Balthasar: Daar komen een paar dames. Laten we over iets anders praten. Vrouwen, je weet maar nooit wat die ermee doen.

Caspar: Ze zien er ongevaarlijk uit. (De drie staan nog steeds als bevroren.)

(Jannie en Doortje komen aanlopen. Doortje strompelt.)

Doortje: Niet te snel, Jannie. Ik heb een grote blaar.

Jannie: Wat staan daar een enge kerels!

Doortje: Misschien weer een stel engelen.

Jannie: Het lijkt me niet.

Doortje: Ze komen uit het oosten geloof ik.

Jannie: Hoe zie je dat?

Doortje: Intuïtie.

Jannie: Laten we maar gewoon doen. Misschien weten zij iets.

Heren, goedemorgen. Mogen we u iets vragen? Spreekt u onze taal?

Melchior: Het is maar de vraag welke taal u bedoelt.

Jannie: We zijn op weg naar Bethlehem. Onze tomtom is kapot. Kunt u ons helpen?

Melchior: We zijn net bij een zekere Mr. Herodes op bezoek geweest om de weg te vragen. Hij zei: het is die kant op. Hebt u daar iets aan?

Jannie: (fluisterend) Maar, daar staat iets te gebeuren. Iets bijzonders. Weet u daarvan?

Melchior: Mevrouw, het hangt ervan af wat u met die kennis wilt doen. Ik vertrouwde die Herodes voor geen cent. Hij zou later ook naar Bethlehem komen. Ik hou mijn hart vast.

Doortje: Wat voor mensen zijn jullie eigenlijk? Zo wonderlijk gekleed. Doet u in begrafenissen?

Balthasar: Begrafenissen. Nou, niet bepaald. Heren, leggen jullie het uit of ik?

Melchior: Wat zijn wij? Ik zit in de wetenschap.

Balthasar: Melchior is een geleerde. Een hoogleraar. Ik ben gewoon een business man.

Caspar: Ik een ICT-er. Ik zit in de (nadrukkelijk) *informatica*, weet u wel.

Jannie: Zijn jullie ook gewoon.....mensen? (probeert te zien of hij vleugels heeft)

Melchior: Waarom vraagt u dat?

Doortje: (fluisterend) Omdat we engelen hebben ontmoet.

Jannie: (geheimzinnig) En herders. Pastors. Voorgangers.

Doortje: We zouden ook wel eens.....mensen willen ontmoeten.

Melchior: (zet zijn bril af.) Mevrouw, ik heet gewoon Melchior.

Caspar: (zet zijn bril af.) Ik ben Caspar.

Balthasar: (zet zijn bril af.) Ik ben Balthasar.

Melchior: U vraagt of we mensen zijn? Wat zijn jullie dan?
Jannie: Wij zijn gewoon twee studentes op vakantie. We maken een wandeltocht naar Bethlehem.
Melchior: Mevrouw, we zien er misschien vreemd uit. Mensen kijken naar ons op, alsof we goeroes zijn. Daarom zijn we uit onze deftige gebouwen gekomen en afgedaald naar de bewoonde wereld.
Caspar: We waren druk bezig geweest met onze eigen ambities.
Balthasar: Maar we hebben iets vernomen dat alles te boven gaat.
Melchior: We hebben iets ontdekt. Iets ongelooflijks!
Jannie: Wat is het dan?
Melchior: Het gaat om een koning. We kunnen het nog niet precies zeggen. We begrijpen het zelf nog niet helemaal.. We gaan naar Bethlehem. Loop maar achter ons aan.
(Ze lopen met z'n allen het podium af, richting Bethlehem.)

Kerstspel Vrijheid—God is te vertrouwen

(Jannie en Doortje komen aanlopen vanaf de zijkant van het podium.)

Jannie: Hier heb ik de sleutel! Van de mooiste hotelkamer van heel Bethlehem.
Doortje: De laatste nog wel. En dat voor twee eenvoudige studentes die een voetreis maken!
Jannie: Maar ook de duurste kamer. Straks hebben we geen geld meer om te eten. Laat staan voor chocola.
Doortje: Hou op over eten—en trouwens, ik weet al heel lang dat je een geheime voorraad chocola in je tas hebt.
Jannie: Geheime voorraad?(verbergt een opvallende trommel achter haar rug) Waar heb je het over?

(Jannie opent de deur van de hotelkamer.)

Jannie: Kijk eens wat mooi!
(Doortje ploft neer, doet haar schoen uit en bekijkt haar blote voet)
Doortje: Au au au au! Heb jij een pleister, Jannie?
Jannie: *(opent een folder)* Is het zo erg?
Doortje: Zo'n end gelopen en dan toch nog n et een grote blaar.
Jannie: Ik heb helaas geen pleister. Gewoon doorprikken en een tissue erop.
Doortje: Wat een gedoe hier allemaal.
Jannie: Hoor. Dit staat in deze folder. Bethlehem. Geregeerd door koning Herodes. Die weer in dienst is van de Romeinen. Dan heb je ook nog het Sanhedrin. Zoek het maar eens uit.
Doortje: Dit land is gewoon in oorlog. De Romeinen hebben het bezet.
Jannie: Wel een mooi land. Maar veel armoe. Ze moeten veel belasting betalen aan die Romeinen. Die mensen snakken naar vrijheid.
Doortje: Ik sprak de eigenaar van dit hotel. Die hoopte dat er eindelijk een keer iemand opstaat om dit land te bevrijden.
Jannie: Die mensen zijn bang. Die Romeinen zijn bikkelhard.
Doortje: Echte onderdrukkers.
Jannie: Laten we nog eens even nagaan wat we hebben beleefd. Eerst kwamen we een vent tegen, helemaal in het wit.
Doortje: Ik dacht dat het een engel was. Jij had het over tekens.
Jannie: Hij had een soort vleugels. Hoe konden we zo stom zijn.
Doortje: Die vleugels waren belachelijk.
Jannie: Hij zei iets over Bethlehem. Dat er een koning geboren zou worden.
Doortje: Maar toen riep hij een collega, en toen wou hij ineens niks meer zeggen.
Jannie: Dat mocht niet van die andere. Heel geheimzinnig.
Doortje: Geloof jij in engelen?
Jannie: Natuurlijk niet.
Doortje: In mijn detectives zijn engelen meestal geen engelen.

(Er wordt op de deur geklopt.)

Jannie: Wie kan dat zijn?
Doortje: Ga maar even kijken.
(Jannie doet de deur open. Er verschijnen twee herders, Jonas en Gerard.)

Jannie: H e, waren jullie niet die herders? Die pastors? Ja toch?
Jonas: We hoorden dat u hier verbleef.
Gerard: We komen even vertellen wat we beleefd hebben.
Jonas: We wilden onderweg niet teveel zeggen, toen we u tegenkwamen. Want we moesten eerst zien of het waar was.
Jannie: Wat waar was?
Jonas: Ik weet niet of u het zult geloven. Maar de avond voordat we jullie ontmoetten, hadden

we net twee engelen gezien. Van die witte mannen met vleugels.

Doortje: Dus tóch engelen!

Gerard: Het lijkt onzin natuurlijk.

Jannie: Ga toch even zitten.

Jonas: Wij waren erg geschrokken, niet van die twee mannen, maar om wat daarna gebeurde.

Doortje: Vertel op!

Jonas: Ze zeiden dat ze goed nieuws hadden. Dat er net een kind geboren was in Bethlehem. De Redder, de Messias, de Heer.

Gerard: Het zou in een schuur gebeurd zijn. Het kind zou in een doek gewikkeld zijn en in een voederbak liggen.

Jonas: We dachten: hoe kan dat nou!

Gerard: Maar toen zagen we plotseling een grote massa engelen aankomen, die allemaal zongen, een heel koor, en ze zongen: Eer aan God in de hoge, en vrede aan alle mensen. Ze zongen: God houdt van alle mensen!

Jonas: Ik moet eerlijk zeggen: ik barstte in tranen uit.

Gerard: Dit was zó bijzonder. Om dát te horen.

Jonas: We hebben nog nooit zo iets meegemaakt.

Gerard: Ze hebben ons de weg gewezen, en toen waren ze verdwenen. We zijn gaan zoeken.

Jonas: We vonden een stal, en daarin een jong echtpaar met een kind.

Gerard: We zagen dat het wáár was.

Jannie: Ik zie wel dat u geraakt bent.

Jonas: Het ís waar!

Jannie: Ik heb ook wel eens zo'n ervaring gehad. Dat ik erg ontroerd was.

Doortje: Jannie, dit is niet zómaar wat.

Jonas: Nee. Niet zomaar wat.

Gerard: Iets van God. Een openbaring, een teken van zijn welbehagen

Jannie: Ik weet het niet.

Doortje: Jannie, wij hebben die twee mannen ook ontmoet. Dat was een teken

Jannie: Het waren er maar twee. Ik dacht dat ze niet echt waren. Ik heb geen koor gezien.

Jonas: Misschien waren jullie er nog niet klaar voor. (De meiden vinden deze uitspraak zeker niet leuk)

(Er wordt weer geklopt.)

Jannie: Wie kan dat nou weer zijn?

Doortje: Ik zal wel open doen.

Jannie: Nee blijf maar zitten met die voet. Ik doe het wel.

(Ze opent de deur. Melchior, Caspar en Balthasar staan voor de deur)

Melchior: Mogen we binnenkomen?

Jannie: Hé! U hebben we ook al ontmoet. Onderweg.

Doortje: Jullie zijn die goeroes! Uit het oosten!

Melchior: We hebben iets te vertellen.

Caspar: We hebben iets bijzonders meegemaakt.

Balthasar: U moet het ook weten.

Jannie: Kom binnen. Doortje, waar kunnen deze mensen op zitten?

Doortje: Kom verder.

Jannie: Er zijn hier nóg twee heren.

(Ze groeten elkaar.)

Melchior: Toen we u ontmoetten hadden we een reisdoel. We wisten dat er in Bethlehem iets stond te gebeuren. Er zou een koning geboren worden.

Balthasar: We dachten: een nieuwe Bill Gates of zo. Die de hele wereld zou veroveren.

Caspar: Het werd tijd voor een heel nieuw programma.

Balthasar: We vroegen het aan Mr Herodes, een van de big bosses hier. Hij wist van niets. Helemaal niet up to date. Dus toen zijn we gaan zoeken. We kwamen terecht op het platteland in een schuur.

Melchior: We zagen een kind dat net geboren was.

Gerard: U bent er dus ook geweest!

Balthasar: Mensen, wat een geweldige gebeurtenis. We kwamen binnen en we stonden in de tegenwoordigheid van God zelf.

Caspar: Het is niet te beschrijven! Alles wat we ooit hadden gedaan, alles wat we bezaten, het had geen betekenis meer.

Melchior: We zijn op onze knieën gegaan en hebben Hem aanbeden.

Caspar: We hebben Hem al onze rijkdommen aangeboden.

Balthasar: En dat aan een kind!

Melchior: Gelukkig hadden we geschenken meegenomen.

Balthasar: Ik heb goud verdiend in de business. Dat heb ik Hem allemaal aangeboden. Hij mocht het hebben. Er is niks mis met zakendoen. Maar Hij is belangrijker geworden dan mijn goud. Dus waarom zou ik alles niet aan Hem geven?

Melchior: Ik had roem verdiend met de wetenschap. Ik heb wetenschappelijke prijzen gewonnen. De wereld heeft me bewierookt. Maar ik heb Hem al die wierook aangeboden. Aan dat kind in die stal. Hem komt alle eer toe, niet aan mij. Hij weet meer dan alle wetenschappers op deze aardbol samen.

Caspar: Ik zat in de ICT-wereld. Informatica was alles voor mij. Maar mensen de juiste informatie geven is belangrijker dan oneindige hoeveelheden data. Het gaat erom dat we mensen dienen met wat we doen. Dat we ze als het ware een balsem voor hun ziel toedienen. En dat is Hij. Hij is de hersteller van mensen. Daarom heb ik Hem een heerlijke geur aangeboden. Dat is belangrijker dan alle informatica.

(Plotseling staan Rafaël en Gabriël in hun midden.)

Doortje: Hé! Hoe zijn jullie binnengekomen?

Jannie: Dit slaat alles! Ik bel de roomservice!

Gabriël: Schrik niet.

Rafaël: We komen vrede brengen.

Gabriël: Wij kennen elkaar allemaal.

(Iedereen maakt instemmende geluiden)

Gabriël: We kunnen nu eindelijk alles zeggen. De tijd is gekomen. Rafaël, vertel jij het maar.

Rafaël: Weet je het zeker? Mag het? Trouwens, de meesten hier weten het wel. We hadden opdracht gekregen om het eerst tegen de herders te vertellen.

Doortje: Even voor de duidelijkheid: Zijn jullie écht engelen?

Gabriel: Daar hoeft je niet aan te twifelen.

Doortje: Hoe kan het dat engelen met ons spreken? Wij zijn maar gewone studentes.

Jonas: Nou, wij zijn maar gewone herders.

Melchior: Hé, dacht je dat wij *niet* gewoon waren?

Gabriël: Wij zijn maar gewone engelen. Onze woonplaats is voor jullie niet zichtbaar. Je kunt niet zeggen of we hier zijn of daar. God heeft ons geschapen om te dienen en Hem te aanbidden.

Rafaël: We zouden uren kunnen vertellen. We hebben gezien hoe God de wereld schiep. We hebben de eerste mensen gezien. Ze hebben de aarde van God gekregen om ervoor te zorgen. We hebben gezien hoe ze misleid werden door slechte engelen. Die hebben de hele wereld van hen afgepakt en in bezit genomen. We hebben gezien hoe Gods plan in de war werd gestuurd. Maar ook dat zijn reddingsplan in werking trad.

Gabriël: God beloofde de eerste mensen dat Hij een bevrijder zou sturen. Zijn eigen Zoon. Dat is wat hier gebeurt. Hier in Bethlehem.

Jannie: Zal Hij dit land bevrijden van de Romeinen?
Gabriël: Hij zal de hele wereld bevrijden! Alle landen. Alle mensen.
Rafaël: Gods Zoon is hier geboren. In Bethlehem.
Jannie: Dat is niet te geloven!
Doortje: We wisten het niet!
Jannie: Hoe konden we zo stom zijn! Ik heb nooit in die dingen geloofd. Ik dacht dat het baker-
praatjes waren.
Gabriël: Heel veel mensen zijn doof en blind. Ze kunnen God niet zien, en denken dat Hij er niet
is. Maakt niet uit wat voor tekenen ze zien.
Jannie: Ik durf niets meer te zeggen.
Doortje: Laten we voortaan maar niet meer zo'n grote mond opzetten.
Jannie: Wat moeten jullie wel van ons denken?
Doortje: Wat moet *Hij* wel van ons denken?
Jannie: Hier ben ik de hele tijd bang voor geweest. Ik dacht: wat gaat er met me gebeuren!
Doortje: Ik ben zó dwars geweest.
Rafaël: Je kunt naar Hem toegaan.
Jannie: Nee.
Rafaël: Waarom niet?
Jannie: Ik ben het niet waard.
Rafaël: Natuurlijk wel!
Jannie: Wij *zijn* niet van dat soort mensen.
Rafaël: Kom nou!
Gabriël: De uitnodiging ligt er.
Melchior: Als het voor ons was, is het ook voor jullie.
Balthasar: Je kunt rustig gáán.
Jannie: Wat moeten we zeggen? Ik WIL wel.
Doortje: We hebben niets te bieden.
Jannie: Geen enkel geschenk. (ze denkt aan haar chocolade en pakt haar trommel, blij; Doortje
grijpt het fruitmandje)
Rafaël: Vast wel. Het hoeft geen goud te zijn! Of chocola!
Gabriël: Je wéét wel wat je te bieden hebt.
Rafaël: Het is niet toevallig dat je hier bent. Dat jullie uitgerekend naar Bethlehem zijn gewan-
deld. Je bent de goede kant uitgegaan. Dat heeft een bedoeling.
Gabriël: (wenkt) Wil je komen?
Rafaël: Laten we samen gaan.
(Ze staan op. Ieder gaat achter de engelen aan en gaat af.)